

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **Ing. V. M.**, proti žalovanému: **Město Plzeň – Magistrát Města Plzně**, se sídlem v Plzni, nám. Republiky 1, vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 17 Ca 4/2007, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2006, č.j. OSVZ/7658/06, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 11. 2007, č.j. 17 Ca 4/2007 – 21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojí včasně podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému usnesení Krajského soudu v Plzni, jímž byla odmítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí Magistrátu Města Plzně, odboru sociálních věcí a zdravotnictví, ze dne 20. 12. 2006, č.j. OSVZ/7658/06. Napadeným rozhodnutím žalovaného správního orgánu bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/204 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městského obvodu Plzeň 1, odboru sociálních věcí, ze dne 19. 10. 2006, č.j. SO/2882/2006-Kf-577, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o dávku sociální péče v souladu s ust. § 90 a § 94 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, zákona č. 463/1991 Sb., o životním minimu, ve znění pozdějších předpisů, a ust. § 7 zákona č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti, ve znění pozdějších předpisů.

Proti citovanému usnesení Krajského soudu v Plzni podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. Jelikož stěžovatel nebyl pro řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem, krajský soud jej dne 4. 11. 2007 vyzval, aby si advokáta zvolil a ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení této výzvy předložil krajskému soudu udělenou

plnou moc pro zastupování v řízení o kasační stížnosti, nebo aby podal žádost o ustanovení zástupce soudem a současně předložil vyplněné prohlášení o příjmech a majetkových a osobních poměrech. Stěžovatel byl krajským soudem zároveň poučen o tom, že nebude-li ve stanovené lhůtě nedostatek zastoupení advokátem odstraněn, bude kasační stížnost odmítnuta. Z doručenek založených v soudním spise vyplývá, že uvedená výzva krajského soudu byla stěžovateli doručena za využití institutu náhradního doručení podle ust. § 50c zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s ust. § 42 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Ve stanovené lhůtě tak plnou moc udělenou advokátovi pro řízení o kasační stížnosti stěžovatel nedoložil ani nezaslal vyplněné potvrzení o svých osobních, majetkových a výdělkových poměrech.

V rámci soudního přezkumu kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud dle zákonem stanoveného procesního postupu nejdříve zabývá splněním zákonných procesních předpokladů jako je včasné podání kasační stížnosti, řádné zastoupení stěžovatele apod. Až v případě naplnění procesních podmínek řízení a absence veškerých důvodů nepřijatelnosti je oprávněn dále zkoumat důvodnost kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že v projednávané věci byla kasační stížnost podána osobou oprávněnou (§ 102 s. ř. s.) a byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel však nebyl zastoupen advokátem, i když v řízení o kasační stížnosti je toto zastoupení povinné.

Podle ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. musí být stěžovatel v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie. Stěžovatel přes výzvu k doložení zastoupení advokátem a navzdory poučení o možných následcích, plnou moc udělenou advokátovi soudu nepředložil; sám přitom neprokázal vysokoškolské právnické vzdělání vyžadované pro výkon advokacie. Povinné zastoupení advokátem – případně vlastní vysokoškolské právnické vzdělání stěžovatele – je přitom podmínkou řízení o kasační stížnosti, bez jejíhož splnění nelze v řízení pokračovat. Nedoložení plné moci k zastupování stěžovatele v řízení o kasační stížnosti je svojí povahou odstranitelným nedostatkem podmínek řízení, v posuzované věci se však tento nedostatek ani na výzvu soudu odstranit nepodařilo. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl pro nesplnění uvedené podmínky řízení podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. užitého přiměřeně podle ust. § 120 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. února 2008

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu